

üzlet után, gazdasági érzékkel, nagyot-akarással és előrelátással ezt az „ábrándot” megfelelő konjunkturában a helyes városi közgazdasági politika valóra tudja váltani.

A nagy városnak úgy is vonzó ereje van, ha pedig magától nem fejlődik úgy a város, mint a hogy helyzeténél, víz és földrajzi fekvésénél fogva, erre hivatva van, úgy keresni kell a módokat, amely a fejlődés lehetőségeit megadják.

A mai helyzetben azonban megállapíthatjuk azt, hogy e város belső fejlődése teljesen *szilárd alapokon* nyugszik, dolgos polgársága a válság hatását erős munkával ellensúlyozza és a nagy *katasztrófális bajokról* szóló *hirlapi közlések teljesen alaptalanok*.

Azok, akik azt hirdetik, hogy e város gazdaságát nagy csapások érték, a kik kormánysegély után kiáltoznak, nagyon tévednek, mert az általános viszonyok fordultával újra *nagy arányokban fejlődik* tovább a város gazdasági élete és a mai helyzet súlyosabb nyomokat a belsőleg teljesen egészséges szegedi közgazdasági viszonyokon hagyni nem fog.

Vilmos császár Berlinben. Teljesen felépült már Vilmos császár legutóbbi gyöngéledéséből. Ezt legjobban bizonyítja az, hogy tegnap a császár, a császárnéval és Viktoria Lujza hercegnővel, udvari vonaton Berlinbe érkezett. Fogadására megjelentek a trónörökös-pár, valamint Eitel Frigyes, Agost Vilmos Oszkár és Joachim hercegek. Az uralkodópárt óriási embertömeg üdvözölte, mikor a kastélyba hajtottak. A császáron a betegség nyomai sem látszottak.

Szerbia háborút akar. Belgrádból jelentik: A városban éjjel a házak falára nagyszámu óriási plakátot ragasztottak, amelyen *vörös betűkkel* ez volt olvasható: *Követeljük a háborút!* A plakát nagy izgatottságot okozott a városban. Még nem tudják, hogy kik függesztették ki a lázító plakátot.

A kibontakozás utja.

— A különböző ellenzéki taktikák. —

(Saját tudósítónktól. Ellenzéki részről al-landóan terjesztik a híreket, melyek azt a látszatot akarják kelteni, mintha a kormány és a munkapárt körében nem volna meg az a hatalmas egyöntetűség és szolidaritás, amely a júniusi napok korszakalkotó nemzeti alkotásait létesítette. Kormány és a munkapárt benső „ellentéteiről” beszélnek, csak azért, hogy a saját meghasonlottságukról, a saját súlyos válságukról a figyelmet eltereljék. Pedig napok óta egyre erősebben érezhető, hogy a különböző ellenzéki párttörödékek szövetkezése csak takarója a legnagyobb belső el-
lentmondásoknak és kiméletlen ellentéteknek.

A Batthyány gróf galántai beszédének hit-
teles szövege körül megindult esete-paté csak egyik külső tünete a koalíció körében uralkodó sajátságos „fegyverbarátságnak”. Ebből nyilvánvaló, hogy a koalíció egyes párttörödékei között nincs egyetértés. S megállapítható, hogy a koalíció körében a hiusági, sérelmi és bosszu-politikát űzők csapatja miképp igyekszik terrorizálni ama társait, a kik nem személyeskedésben, hanem elvi gyakorlati vívmányban látják az ellenzéki harc célját.

De természetes, magától értetődő jelen-ség, hogy a kisebbségi párttörödékek mostani szövetkezése csak ily válságos állapotú lehet, bár még ilyen, egymást kizáró irányzatok egyesülésében is támadhat bizonyos fokig összhangzó együttműködés, ha legalább valamely valódi indulat, sérelem, szenvedély az, ami egyesíti, s így, ha nem is az alkotás pozitív irányában, legalább a rombolás negatív útján forrhat együvé. Csakhogy ezt a mostani koalíciót még ily szenvedély sem egye-sítette. Minden tagja tudta, hogy az obstrukcióval nemzet- és alkotmányellenes, romboló munka folyt és az obstrukció letörése helyes, szükséges, elodázhatlan volt. Mind tudta, mind be is vallotta ezt.

Az előző koalícióban sem volt ugyan kö-zös eszme, de legalább külső parlamenti si-

kere létesített közte előleges kapcsolatot. Most ez a külső siker sines meg, minden rombolási törekvés kudarcot vallott, a többség keresztülvitte akaratát, s megalkotta az új házszabályokat, biztosítván a Ház munka-képességét. S most remény sines arra, hogy a koalíció erőszakossággal győzhetne, s hogy ismét uralomra juthatna. Így hát a közös érdek sem létesíthet e szövetkezésben bár-mily rövid ideig tartó szoros kapcsolatot.

Még meghasonlottabb, reménytelenebb színben láthatja a mostani koalíciót, aki figye-lembe veszi, hogy most már az a *társadalmi egység sincsen benne*, ami az előbbi koalíciót jellemezte. A reakcionárius elemek a szélső radikális és szocialista elemekkel szövetkez-tek s így a benső meghasonlottságnak oly motívumai kerültek együvé e koalícióban, ami bárminemű egyöntetű működést lehetet lenné tesz.

Ezek után méltán kérdezzük, hogy ugyan mi tartja össze e sajátságos szövetkezést, a mely sem elvben, sem személyi célban, sem az építés, sem a rombolás tárgyában egyet nem ért, melyet közös érzés, közös indulat sem fűz együvé, s mely semminemű közös érdekekben sem találkozik?

A válasz erre csak egy. Ezt a koalíciót csak a *terror* fűzi együvé. Egyes ellenzéki politikusok, akik felelősségérzet nélkül *hazard* módon személyi politikát folytatnak, személyi céljaik elérése céljából megfélemlíteni akar-ják azokat az ellenzékieket, akik elveikhez hiven a reform munka, az alkotás terére sze-retrnének lépni. A kérdés már csak az, lesz-e elég erő és elszántság az ellenzék jobbjában, hogy a terroristákkal szembeszálljanak? Et-től függ — az ellenzék sorsa, mert az erő-szakoskodás útján tovább haladva, csak újabb és nagyobb kudarcokat arathat. A kormány és a többség pedig nyugodt önérzettel és ha-tározottsággal tekinthet a jövő elé, s mint már ismételtén hangsúlyoztuk, a békét szí-vesen látja, a harcotól nem fél, s így is, úgy is érvényesíteni fogja a nemzet akaratát.

Egy őszi éj szonettje.

*

Sejtésem a tengerekre vágyik,

Minden sóhaj lelkemet lesi.

Rózsafámra sok hurok feszülnek

S egy édes dal az éjet öleli.

Lomha csikorgás, siet a tornác . . .

Selyem cipője levelekre lép ;

A lépcső fázik, repkénye rebben,

Dalom is elhal . . . menj sebesebben!

Szellők fakulnak, kósza a szárnyuk

Távol ködében egymást még látjuk,

Mikor a messzi lámpák kigyulnak.

Amikor egyszer ujjonganak a multak.

Orchideák közt csókok pihennek

És a dalok mind visszasietnek.

IVANKOVITS IMRE.

Este.

Irt: Krudy Gyula.

Major Annának, a kéményseprő-mester leá-nyának X városában szőke haja és fehér haris-nyája volt, ezért a tánciskola határain túl is ősmerték a kis hölgyet és róla a nők gunnyal és érdeklődéssel megemlékeztek. Anna ugyanis színésznőnek készült.

De ne vágjunk elébe az eseményeknek. Herman, egy középkori bűvészcsalád egye-nes leszármazottja, egy télen X-ben állomáso-zott és sok mindenféle foglalkozása mellett a tánciskolát is megalapította. „Csupán a művé-szet kedvéért”, — mondá Herman a polgároknak, midőn leányaikat és asszonyaikat elcsalo-gatta tőlük, hogy a régi temető mellett, a Há-rom fehérrozsa tánctermében esténként Borgozdi vak zenész társaságában a francia négyest, a lengyel polkát és más egyéb kéz- és derék-fogással egybekötött testmozgásokat gyakorol-janak.

Miután fizetésről nem volt szó, a téli al-konyatban a polgárlányok harászkendőbe bur-kolták fejüket, az asszonyok kis mantillokat kaptak fel, amely husz év előtt volt divatban és karbafogózza, halkán nevetgélve, csicseregve, suttogva és meleg kacagással lépkedtek a lila-színű szűk utcákon, a lilaszínű havon, és a táncterem ajtaján csendesesen bementek.

A verebek már mind elaludtak a fehér rózsá salétromos falában és a függőlámpa félhomály-ban hagyta a terem sarkait, ahol a hó csak-hamar feloldódott és barna tócsák alakjában feketélt.

Az emberi testek hamarosan felmelegítették a termet, bár a nők még mindig szorosan buj-tak egymás mellé; a barna, szőke hajakkal kerített fehér arcok úgy váltak ki a félhomály-ból, mint az esti tó szélén uszkáló fehér vi-rágok.

Herman összecsapta a tenyerét, Borgozdi, egykor színházi zenész, később tanár, — meg-huzta a vonót a kisbőgő hurjain. Mint a pro-dukcióhoz értő férfihoz illik, előjátékkal ve-zette be a tánczenét, mialatt bejárta a sarkokat, ahol a leányok, asszonyok a korcsmapadokon meghuzódtak. Mindenki kezét fogott, hosszadal-masan, melegen, az ujjak sokatmondó játékaival szorította meg a fiatal asszonyok kezét, míg a leányoknak külön-külön szerelmes hódolatot és tiszteletet vallott kézfogásával. Mindenféle olyan dolgokról kérdezősködött, amely dolgok csak neki juthatnak eszébe. Álmodról, a tegnap este történt hazameneteléről, valamint a harisnya-kötők kitartósságáról faggatta a nőket. És nem ajánlhatta kellő buzgalommal a vállfűzőt a fiatal asszonyok figyelmébe, amely Regina kisasszony üzletében kapható.

Majd ünnepélyesen a terem közepére vo-nult vissza, megállott a függőlámpa alatt és te-nyerével csattantott.

De Borgozdinak ugyan csattanthatott. Ő mindig befejezte az előzenét az utolsó taktusig. Akkor féloldalra fordította jégsturke, tekintet-nélküli fejét, amelyen kis báránykucsma volt, mintha a valahol messze fölhangzó tapsokra figyelne. Bizonyára tapsoltak is neki valahol,